

విన్నూత్న విద్యా విధానం విస్తరించరాని తక్షణ జాతీయ కర్తవ్యం

సరస్వతి మందిరమైన భరత భూమికి విద్య, విద్యా విధానం ఈనాడు కరువైనది. కేంద్ర - రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలతో పాటు అనేక విద్యా వేత్తలు నూతన విద్యా విధాన ఆవిష్కరణకై తమ శక్తి సామర్థ్యాలను పరీక్షించుకుంటున్నారు. ఏకాభిప్రాయం కుదరక పోవడం, వారి మధ్య సమన్వయం సాధించకపోవడం, ఫలితంగా ఒక దిశా నిర్దేశం జరగకపోవడం దురదృష్టకరం.

స్వాతంత్రానంతరం 55సం॥ల తర్వాత 2002 సం॥లో 86వ రాజ్యాంగ సవరణ చేసుకున్నాం. దీని ద్వారా 6-14 సం॥ల వయస్సుకల బాల బాలికలందరికీ విద్య ప్రాథమిక హక్కుగా నిర్దేశించుకున్నాం. 2005లో ఉన్నత విద్యా విషయక సలహా బోర్డు వారు ఇచ్చిన సూచనల ఆధారంగా ఒక చిత్తు విద్యా బిల్లును రూపొందించుకున్నాం. ప్రస్తుత కేంద్ర ప్రభుత్వం తమ రాజ్యాంగ బద్ధ బాధ్యతను నిర్వహించడంలో క్షంతవ్యం కాని తాత్సార్యాన్ని ప్రదర్శిస్తున్నది. ధనా భావాన్ని సాకుగా చూపెడుతూ ఈ బాధ్యతను రాష్ట్రాల పైకి నెట్టుచున్నది. కేంద్ర విద్యా బిల్లు రూపొందించబడిన ఒక సం॥ర సుదీర్ఘకాలం తర్వాత ఈ బిల్లు వెలుతురులో రాష్ట్రాలు తమ విద్యా బిల్లులను రూపొందిస్తూ వాటిని చట్టాలుగా మార్చి అమలు పర్చుకోవలసిందిగా 2006లో ఉత్తర్వును పంపించింది. దీనితో అసలు బిల్లును వ్యతిరేకించే కొందరు, కేంద్ర బిల్లు వలన విద్యా వ్యాపారానికి ఇబ్బందులు కలుగుతాయని మరి కొందరు బిల్లు వాయిదా పడినందుకు సంతృప్తి చెందారు. విద్య పరిమాణాత్మకంగా, గుణాత్మకంగా యుద్ధప్రాతిపదికపై విస్తరించవలసిన అగత్యాన్ని గుర్తించవలసిన కేంద్ర ప్రభుత్వం ధన భావం పేరిట తమ పైనున్న గురుతర బాధ్యత నుండి తప్పించుకోవడం దారుణం.

2002 నాటి మానవ వనరుల శాఖ సేకరించిన గణాంకాల సూచన ప్రకారం 6-14 సం॥ల వయస్సు కల బాల బాలికల సంఖ్య 21 కోట్లు. ఇందులో 3 కోట్ల బాలబాలికలు పాఠశాలల ముఖమే చూడలేదు. ఒకటి నుండి 8వ తరగతి వరకు పాఠశాలల్లో లాంఛనంగానైనా చేర్చబడిన 18 కోట్ల బాల బాలికలలో 52 శాతం అనగా 9 కోట్లకు మించిన బాల బాలికలు (DROP OUT) చదువు మానుకొంటున్నారు. అంటే

12 కోట్ల బాల బాలికలు 86వ రాజ్యాంగ సవరణ ఫలితాన్ని అనగా 8 సం॥ల నిర్బంధ ఉచిత విద్యాభ్యాసాన్ని పొందలేకపోతున్నారు. విద్యాలయాలలో చేర్చబడినట్లు చెప్పబడుచున్న 9 కోట్ల పిల్లలు వ్రాయడం, చదవడం అంకెలు నేర్చుకోవడం లాంటి కనీస స్థాయి నైపుణ్యతలను సాధించుకోలేక పోతున్నారు. ఇది మన ప్రభుత్వ విద్యాలయాల పరిస్థితి. మరొక కోణం నుండి విశ్లేషించుకుందాం. 6 - 14 సం॥ల వయస్సు కల 21 కోట్ల పిల్లలలో ఒకే ఒక కోటి మంది పిల్లలు 11 మరియు 12వ తరగతులలోకి చేరుతున్నారు. అంటే మరెన్ని కోట్ల బాల బాలికలు ప్రాథమిక విద్య స్థాయిలోనే విద్యకు దూరమైపోతున్నారన్నా వాస్తవం కండ్లకు కట్టినట్లు కనబడుచున్నది. ఇందులో అత్యధికులు పేదలు, దళితులు, ఆదివాసులు. ముఖ్యంగా ఆడపిల్లలు కావడం గమనార్హం. 86వ రాజ్యాంగ సవరణ ఫలితంగా రాజ్యాంగంలో పొందుపరచబడిన ఆర్టికల్లో 21ఎ 4వ నిర్దేశించిన “6-14 సం॥ల వయస్సుకల పిల్లలందరికీ ప్రభుత్వం నిర్బంధంగా, ఉచితంగా విద్యాభ్యాస సౌకర్యాన్ని సమకూర్చుతుంది” అను ప్రాథమిక హక్కు ఆచరణలో నిరర్థకం చేయబడుచున్నది.

శాస్త్ర సాంకేతిక పరిజ్ఞానం 21వ శతాబ్ది ప్రపంచ పరిణామాలను గొప్పగా ప్రభావితం చేస్తున్నది. ప్రతి జీవన రంగానికి విజ్ఞాన (KNOWLEDGE) ప్రధాన చోదక శక్తిగానున్నది. మన దేశంలో కూడా ఒక KNOWLEDGE COMMISSION పని చేస్తున్నది. భారతావనిలో ఈనాడు సగటు వయో ప్రమాణం 25 సం॥లు కలిగిన యువతరం 52 కోట్లకు మించి వున్నారు. వీరిలో అత్యధికులు పేదలు, బడుగు బలహీన వర్గాలకు చెందిన దీనులు, మహిళలు వున్నారు. నిరుద్యోగులుగానున్నారు. నిరుద్యోగానికి కారణం వారిలో కొరవడిన నైపుణ్యత (SKILLS) అను అంశం గమనార్హం. కాబట్టి మన సమస్య నిరుద్యోగం (UNEMPLOYMENT) కాదు. నిరుద్యోగిత (UNEMPLOYABILITY) మాత్రమే. మన విధాన రూపకర్తలు ఈ సత్యాన్ని పరిపూర్ణంగా గుర్తించగలిగితే ప్రపంచం ఊహిస్తున్నట్లు రానున్న అర్ధశతాబ్ది అనతికాలంలోనే భారతదేశం ఒక అగ్రగామి దేశంగా పరిణతి చెందగలుగుతుంది. ఇప్పటికే మన విద్యావిధానంలో ఎన్ని లోపాలున్నా కీడులో మేలుగా అనివార్యంగా ఇంగ్లీష్ భాష మాధ్యమంగా సాంకేతిక విద్యనభ్యసించిన లక్షలాది భారతీయ యువతీ యువకులు ప్రపంచంలో పేరు ప్రఖ్యాతలు సంపాదించుకుంటున్నారు. ప్రతి సం॥ వేల కోట్ల డాలర్ల నిధులను మాతృ దేశానికి తమ కానుకలుగా చెల్లిస్తున్నారు. మన విద్యా విధానం మౌళికంగా సంస్కరించబడి కాలానుగుణంగా తీర్చిదిద్దబడినట్లయితే ఈ విద్యాబలంతో మన దేశం బహుముఖాభివృద్ధి సాధించడానికి ఎంతోకాలం పట్టదు.

పైనుదహరించిన పరిమాణాత్మక, గుణాత్మక, శాస్త్రీయ విద్యా సంస్కరణలు పరిపూర్ణం కావాలంటే మరో మహత్తర సంస్కరణ కూడా అవసరం. విద్య ఉపాధికి సాధనం మాత్రమే కాదు. విజయవంతమైన జీవితానికి ప్రబల సాధనం. కాబట్టి మనం

ఆవిష్కరించబోయే నూతన విద్యా విధానం ఈనాటి విజ్ఞానయుగ ధర్మాన్ని పాటిస్తూనే యుగయుగాల కాల పరీక్షలను ఎదిరించి నిలదొక్కుకున్న భారతీయ సంస్కృతి సాంప్రదాయాల విలువలను బహుశ్రద్ధతో సంతరించుకోవలసి వున్నది. “ధనం మూలం ఇదం జగత్” కొంత వరకు నిజం కావచ్చు. కాని నీతి నియమాలు, మానవతా విలువలు, సర్వకాల సర్వావస్థలలో మానవ సమాజానికి, మానవాభివృద్ధికి ప్రాణ ప్రదం అనే పరమ సత్యాన్ని విస్మరించకూడదు. పైనుదహరించిన భౌతిక, ఆధ్యాత్మిక విలువలు అనుదినం సమకూర్చే సృజనాత్మక విద్యా విధాన ఆవిష్కరణ విద్యావేతల తక్షణ కర్తవ్యం.

గుణాత్మక మానవ వనరుల అభివృద్ధి ఉత్పత్తి రంగాలన్నింటిలో అత్యంత కీలకమైనదను విషయం నిర్వివాదాంశం. ఇందులో మన దేశం ఈనాటికి కూడా దక్షిణ ఆసియా, ఆగ్నేయ ఆసియా దేశాల కంటే వెనకబడి వుండడం స్వయంకృతాపరాధం. నైపుణ్యత గల శ్రామిక శక్తి మాత్రమే అధికోత్పత్తిని, విలువలతో కూడిన సంపదను సృష్టించగలుగుతుంది. ప్రాథమిక విద్య అత్యంత ప్రధానం. ఈనాటికి మన దేశ ప్రాథమిక పాఠశాలలకు మౌళిక సదుపాయాల కొరత కొట్టవచ్చినట్లు అగుపడుచున్నది. గదులు, వాటికి కాంపౌండ్లు, మరుగుదొడ్లు కొరత, చివరకు బ్లాక్ బోర్డులకు కూడా దిక్కులేని పరిస్థితి వున్నది. సుశిక్షితులైన ఉపాధ్యయల కొరత, తదితర పరికరాల కొరత తీవ్రంగానున్నది. సాంప్రదాయబద్ధంగా బానిస విద్యా విధాన రూపకర్త మెకాలే (Mechale) నిర్మించిన విద్య విధానం స్థూలంగా కొనసాగుచున్నది. అర్థ శతాబ్ది అనుభవం తర్వాత అందరికీ విద్యా, ఒక విలాసం కాదని ఈ నాటి విజ్ఞానయుగంలో తక్షణ జాతీయ అవసరమని పాలకులు గుర్తించడం సంతృప్తికరం. విధానపర మౌళిక మార్పులు జరగకుండా సర్వశిక్ష అభియాన్ వలన వన గూరేది కాలదోషం పట్టిన నిరుపయోగమైన ప్రస్తుత విద్యను మరింత వ్యాపకంలోకి తేవడం మాత్రమే. సంతకం చేయగలగడమే అక్షరాస్యతకు నిర్వచనమనే భావం వలన ఒరిగేదేమి లేదు. కనీస వ్రాయ చదువు రావడం, గణాంక పరిచయం కలగడం ప్రమాణంగానుండక తప్పదు. ఈ వెలుతురులో మన దేశంలో ఇంకా 60 నుండి 70 కోట్ల వరకు నిరక్షరాస్యులు వుండటం తలవంపుకు కారణం. ప్రక్కనున్న చైనా దేశంలో 73 శాతం జనావళి అక్షరాస్యులుగానున్నారు. తదితర ఆసియా దేశాలలో కూడా గణనీయంగా నున్నది. వారినుండైనా మనం నేర్చుకోలేకపోవడం క్షంతవ్యంకాని నిర్లక్ష్యం. ఈ పరిస్థితులలో ప్రాథమిక విద్యకు కూడా నోచుకోలేని అభాగ్యులు నూటికి 50 వంతులకు తగ్గకుండా వున్నవారు పేదవారే. మధ్యతరగతి ఆపై తరగతి వారు ఎన్నో కష్టాలు పడుతూ తమ బిడ్డలకు మంచి పాఠశాలల్లో ప్రాథమిక ఉన్నత విద్యను నేర్పించగలుగుతున్నారు. ఆమాత్రం జరగడం

వలననే ఈనాడు గుణాత్మక విద్య కొందరికైనా అందుబాటులోకి వస్తున్నది. ఉపాధి అవకాశాలు కనుచూపు మేరలో కనబడుచున్నవి. అయినా అత్యధిక పేదలకు అది అందని మావిగా మిగిలిపోతున్నది.

మరొక కోణం నుండి పరిశీలించడం అవసరం. విజ్ఞానయుగ ఫలితంగా దేశ సుఖ సంపద విద్యపైననే ఆధారపడియుంటుంది. విద్య, ఆర్థిక, సామాజిక పరిణామక్రమాన్ని వేగవంతం చేస్తుంది. విద్య వలన ఉత్పత్తి సామాజిక స్పృహను ఇనుమడిస్తుంది. వస్త్రాత్పత్తి (Manufacturing) రంగం విస్తరిస్తుంది. సాంకేతిక శాస్త్రీయ విద్య కారణంగా నైపుణ్యత కలిగిన మానవశ్రమ ప్రధానమైన వస్త్రాత్పత్తి విస్తృతంగా జరుగుతుంది. ఉపాధి అవకాశాలు పెరగడంతోపాటు ఉత్పత్తుల ఎగుమతి పెరుగుతుంది. దురదృష్టవశాత్తు మనదేశ ప్రణాళికాబద్ధ వ్యవస్థలలో మొదటి ప్రణాళికా కాలం నుండే విద్య గురించి శాస్త్రీయ అవగాహన పూర్తిగా లోపించింది. లాంఛన ప్రాయంగా మాత్రమే విద్యను గుర్తించడం జరిగింది. విద్య, ఆర్థిక అభివృద్ధి, ఉపాధికల్పనకై ప్రబల సాధనంగా ఉపయోగపడుతుందనే దార్శనికతలోపించింది. ప్రపంచవ్యాపితంగా 95శాతం 15-35 సం॥ల మధ్య వయస్సుకల యువతీ యువకులు వృత్తిపర నైపుణ్యత లేక వ్యాపార విద్యనభ్యసిస్తుండగా మన దేశం పూర్తిగా నిద్రావస్థలో నుండి పోయింది. కేవలం 2 శాతం విద్యార్థులు వృత్తిపర శిక్షణతో కూడిన విద్యనభ్యసిస్తుండడం అత్యంత బాధకర సత్యం. ప్రపంచంలో 2 - 2 1/2 వేల వృత్తులకు సంబంధించిన శిక్షణా తరగతులుండగా మన దేశంలో కేవలం 71 వృత్తులు పరిగణనలోకి రావడం మన ధృక్పథంలోని గ్రుడ్డి తనానికి తార్కాణం. వృత్తిని, వాణిజ్య వ్యాపారాన్ని బోధించగల కేంద్రాలు చైనాలో 5,00,000 జపానులో 10,00,000 దక్షిణ కొరియాలో 7,50,000 నుండగా మనదేశంలో 11,000 మాత్రమే నుండడం యాదృశ్చికం కాదు. 8 నుండి 10 సం॥లు ప్రాథమిక వున్నత పాఠశాలల్లో చదువుకున్న కోట్లాది యువతీ యువకులు ఏ పనికి కొరగాకుండా సమాజానికి భారంగా మిగిలిపోతున్న వైనం ఆశ్చర్యకరం. 1991 నుండి ప్రారంభమైన సరళీకరణ సంస్కరణ తర్వాత మానవ వనరుల అవసరం ఇనుమడించింది. అనేకానేక పరిశ్రమలలో నిపుణతలేని కార్మిక శక్తి పరిశ్రమల సామర్థ్యాన్ని పూర్తిగా వినియోగించుకోలేక పోతున్నది. పరిశ్రమలు నిపుణత కలిగిన యువశక్తి కొరకు తపిస్తున్నాయి. విద్యాలయాలు, కళాశాలలు వారికి సమాధానం చెప్పలేక చింతిస్తున్నవి. ఇది ఈనాటి పరిస్థితి.

ఈ నూతన విద్యా విధానాన్ని త్వరితగతిన అమలు పరచాలంటే కేంద్ర, రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు ఇందుకు గణనీయమైన ఆర్థిక వనరులను కేటాయించాలి. కేంద్ర ప్రభుత్వం 11వ పంచవర్ష ప్రణాళిక కొరకు రు. 2,74,228 కోట్లు కేటాయించినట్లు ప్రకటిస్తున్నారు. ఇది 10వ ప్రణాళికలో కేటాయించబడిన 62,461 కోట్లు కంటే అత్యధికం అనుకుంటున్నారు. 10వ ప్రణాళికలో విద్యపై మొత్తం బడ్జెట్లో 7.68 శాతం కేటాయించగా

11వ ప్రణాళికలో ఇది 19 శాతానికి పెరిగినట్లు సంతోషిస్తున్నారు. దీనికి తగు మోతాదులు రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు తమ వంతు వాటాలను జతపరచవలసియున్నది. ఏది ఏమైనా ఈ నాటి ఆర్థిక, సామాజిక, ఉపాధి కల్పన కర్తవ్యాల నేపథ్యంలో పై మొత్తాలు సరిపోవు. నిధులను ఇతోధికంగా పెంచకతప్పదు. కేటాయించబడిన నిధులు పూర్తిగా ఫలప్రదంగా, ఉపయుక్తంగా వెచ్చించబడే పూచీ, జవాబుదారీతనం అవసరం. విద్య దేశంలో ప్రతి బాలబాలిక ముంగిట వారిని అన్నివిధాల ఆకర్షించే విధంగా వినూత్న పద్ధతులలో ప్రవేశపెట్టాలి. ఉపాధి కల్పనకు ఉపకరించే అనేకానేక వృత్తుల ఆధారంగా తీర్చిదిద్దబడాలి. ప్రాథమిక ఉన్నత కళాశాల విద్యను దాని పాఠ్యాంశాలను, ప్రయోగశాలలను పరస్పరం శాస్త్రీయంగా అను సంధానం చేస్తూ ప్రతి పంచవర్ష ప్రణాళిక కోట్లాది శ్రమైక వీరులను జాతికి అందించే బాధ్యతను నిర్వహించాలి. మానవ వనరులు మానవాభివృద్ధి, సామాజికాభివృద్ధికి ప్రాణ ప్రదమనే పరమసత్యాన్ని నమ్ముతూ ప్రభుత్వాలు, ప్రయివేటు సంస్థలు ఈ దిశలో అంకిత భావంతో ముందడుగు వేయాలి. 'ఆలస్యం అమృతం విషం' దీనికి సంపూర్ణంగా వర్తిస్తుంది.

